

дѣто е ставало събытие-то, какво е било мѣсто-то, ако може, и онова врѣмя на годинѣ-тѣ, въ което е станѣло това събытие. Нъ за таково учение трѣбва да ся готви дѣте-то отъ по-рано, и за това нѣщо нѣма друго по-добро срѣдство, освѣнь да ся земе за прѣдмѣтъ на четене и на изустенъ разговоръ онова мѣсто, което обыкаля дѣте-то, и онова врѣмя, въ което става учение-то, та впечатлѣния-та, отъ четене-то и разговарянието, да могатъ да бѣдѣтъ въ дѣте-то живы и трайны. Тогава дѣте-то ще може да говори за онова, що види и усѣща; думы-ты му щѣтъ бѣдѣтъ истинскы; а *исшинность-ша на думы-шы* е онова бесцѣнно негово качество, което трѣбва то най-много да ся развива. Ето защо сѣ изложены статьи-ты по *мѣсто* въ пръвый дѣлъ, и по *врѣмя* въ вторый. Съ тѣхъ цѣль, въ кѣсы разсказчета, разбрѣкани съ пѣсни и описания, е изложена нарядъ, по напомневаню, всячка-та *дѣшинска* година, въ която праздници-ти захващатъ прѣво мѣсто. Нека всякой си напомни дѣтинство-то и ще види, че празникъ-тъ за дѣте-то не е това, което е и за насъ, че това е истинско събытие въ дѣтинскый животъ и че дѣте-то брои години-ты си отъ празникъ до празникъ, каквото броимъ мые години-ты си отъ едно важно събытие на нашый животъ до друго. Црѣквата съ трѣжествены-ты си обряды, природа-та съ годишны-ты си промѣнявания и челядь-та съ праздничны-ты си обычяи, веселбы и игры — ето три нѣща, които ми докарватъ на умъ всякой празникъ въ дѣтинство-то ми. Колко тъмно и грозно бы было дѣтинство-то, ако му вдигнемъ праздници-ти!

Въ тоя дѣлъ има притурияни и изображения отъ оныя евангелскы събытия, що ся спомянуватъ въ